

Můj tajný jednorozec

Čarovné zaklínadlo

Linda Chapmanová

FRAGMENT

Môj tajný jednorožec 1: Čarovné zaklínadlo

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Linda Chapmanová
Môj tajný jednorožec 1: Čarovné zaklínadlo – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

*Můj tajný
jednorozec*

Čarovné zaklínadlo

Můj tajný jednorozec

Čarovné zaklínadlo

Linda Chapmanová

FRAGMENT

Pre Petra – za to, že verí na draky...
a na jednorožce.

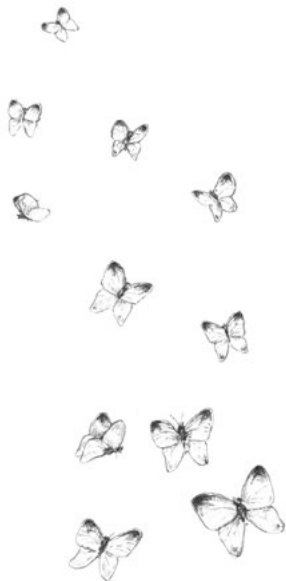

Prólóg

Hlboko v horách sa hmla valila ponad okrúhly kamenný stôl. Pri ňom stál jednorožec. S odfrknutím sklonil svoju vznešenú hlavu a zlatým rohom sa zľahka dotkol mohutnej dosky.

Na okamih sa zdalo, že sa stôl zavlnil, a potom začal jeho povrch žiariť ako obrovské zrkadlo.

Jednorožec zašepkal meno.

Zažiaril lúč fialového svetla a hmla sa pomaly rozplynula. V zrkadle sa objavil akýsi obraz. Bol to malý sivý poník.

K stolu podišiel ďalší jednorožec. Zamyslene sa zadíval na sivého poníka. „Takže ešte stále hľadá toho pravého majiteľa, ktorý prebudí jeho schopnosti?“ spýtal sa.

Jednorožec so zlatým rohom vážne prikývol. „Bohužiaľ, jeho posledný majiteľ býval často bezcitný.“

Druhý jednorožec pohodil hrivou. Jeho striebřistý roh zažiaril vo svetle, ktoré vychádzalo zo zrkadla.

„Určite pre neho kdesi existuje človek s dostatočne dobrým a čestným srdcom. Nieкто, kto má predstavivosť, aby dokázal uveriť v mágiu a zázraky.“

„Myslím, že áno,“ povedal jednorožec so zlatým rohom potichu. „Pozri. Práve prichádza.“

Prvá kapitola

„**K**am mám dať túto škatuľu, mami?“ spýtala sa Laura Fosterová, zatiaľ čo sa pomaly tackala do kuchyne. Opatrne prekračovala veci poukladané na zemi.

Jej mama kľáčala na podlahe, obklopená kufkami. „Polož ju kamkoľvek, kde nájdeš miesto, zlatko,“ povedala.

Laura podišla ku kuchynskému stolu a odložila naň škatuľu.

Práve vtedy pribehol dnu Max, jej mladší brat.

V päťách mal Buddyho, ich desaťtýždňové šteňa bernského salašníckeho psa.

Šteniatko sa prepotácalo cez kuchyňu, aby sa pozdravilo – a vrazilo priamo do hromady riadu, ktorú pani Fosterová práve vybalila. Niekoľko tanierov so strašným rachotom spadlo na podlahu.

„Ach, Buddy...“ povzdychla si pani Fosterová.

„Nie je to jeho chyba,“ povedal Max. Pribehol k nim a vzal chlpaté čierno-hnedé šteniatko do náručia. „Len ešte neprišiel na to, ako zastaviť.“

Pani Fosterová sa zasmiala. „Prečo nevezmeš Buddyho von na záhradu?“ navrhla. „Môžeš ho naučiť, ako používať brzdy.“

Max a Buddy vybehli naspäť do hrejivého aprílového západu slnka.

„Dávajte pozor, Max!“ zavolal za nimi z chodby pán Foster.

Laura sa obzrela. Max a Buddy takmer zvalili dvoch zamestnancov sťahovacej služby, ktorí práve vychádzali z domu.

Pán Foster, Laurin otec, riadil chlapov, ktorí nosili dnu nábytok zo sťahovacieho auta.

„Čo ešte treba spraviť, oci?“ spýtala sa Laura.

„S dovolením, prechádzam!“ zakričal ďalší sťahovák, prehlušiť tak odpoveď jej otca.

Laura sa ušla z cesty, zatiaľ čo muž prefukol okolo nej s ich počítačom v rukách.

Pán Foster si prehrabol vlnité hnedé vlasy. „Najlepšie by asi bolo, keby si si šla vybaľiť svoje veci, čo myslíš, zlatko?“ Bez toho, aby jej

dal šancu na odpoveď, dobehol muža s počítačom. „Prosím vás, opatrne! Je to veľmi cenná vecička!“

Laura sa uškrnula. Vytratiť sa do izby bol naozaj dobrý nápad.

Bolo zvláštne rozmýšľať o tomto dome – Grangerovej farme – ako o ich novom domove. Cestou hore schodmi si spomenula na svoje dve najlepšie kamarátky z mesta, Carly a Annu. Čo by teraz asi spolu robili? Možno by sa hrali, že majú kone, alebo by jedli domácu pizzu, ktorú im často piekla Annina mama.

Laura rozmýšľala, či im je za ňou smutno.

Keď prechádzala chodbou k izbe, ktorá bola až na samom jej konci, a keď otvárala nabiele namaľované drevené dvere, cítila sa trochu osamelo. Jej nová izba bola malá, so zošíkmeným

stropom. Drobným oknom sa dnu vlieval slnečný svet.

Laura prekročila kopy škatúl a kufrov a sadla si na okennú lavicu, aby sa pozrela von. V diaľke sa týčilo pohorie Blue Ridge Mountains, majestátné a krásne, ale jej pohľad po ňom len sklúzol a dopadol na niečo omnoho bližšie: na malý výbeh a stajňu za ich domom.

Keď sa na ne zahľadela, pocit osamelosti zmizol. Možno tu na vidieku ešte nikoho nepozná, ale aspoň dostane svojho vlastného poníka!

Keď im rodičia oznámili, že sa sťahujú z mesta, prvá vec, ktorú jej a Maxovi prisľúbili, bola, že dostanú svoje vlastné zvieratá. Pán Foster sa rozhodol splniť si sen stať sa farmárom.

Max si vybral šteniatko. Buddyho si zaobstarali len pred pár týždňami, ale už teraz bol

neoddeliteľnou súčasťou ich rodiny. Všetci si ho zamilovali. Ale Laura chcela mať vždy vlastného poníka. A mama ju vezme na dražbu koní a poníkov – už zajtra!

Laura sa pokúsila predstaviť si svojho poníka. Akej bude farby? Aký bude veľký? A aký starý? Možno to bude čierny poník so štyrmi bielymi ponožkami... alebo svetlý gaštanový... alebo snehobiely s vejúcou hrivou a chvostom!

Usmiala sa. Áno, takého by si priala – nádherného bieleho poníka.

„Laura!“

Otvorila oči. Z chodby na ňu volala mama. Laura podišla k dverám.

„Vybalila som nejaké keksíky,“ povedala jej mama. „Nedáte si?“

„Dobre,“ odvetila Laura a zišla naspäť dolu za svojou rodinou.

Keď si šla v ten večer ľahnúť, izba už začínala vyzerať, akoby jej patrila. Oblečenie viselo

v skrini aj knihy a plyšové hračky už boli vybalené.

Pani Fosterová jemne pohladila dcéru po vlasoch. „Čas ísť do postele.“

Laura zrazu nechcela zostať osamote. Bola to jej prvá noc v novom dome, a preto sa cítila trochu nesvoja.

„Prečítaš mi nejaký príbeh, mami?“ poprosila. Teraz, keď už mala deväť, zvyčajne nepotrebovala rozprávku na dobrú noc. Ale toto bol mimoriadny prípad.

Zdalo sa, že mama to chápe. „Samozrejme, miláčik,“ povedala. „Ktorý by to mal byť?“ Pozrela sa na policu s knihami.

„*O malom poníkovi*,“ povedala Laura a zakutrala sa pod perinu. *O malom poníkovi* bola jej obľúbená knižka. Pani Fosterová bola

spisovateľka a ten príbeh napísala predovšetkým pre Lauru, keď mala iba tri roky. Bol o malom bielom poníkovi, ktorý prechodí celý svet, aby si našiel domov. Takmer už stratí nádej, až jedného dňa stretne dievčatko, s ktorým sa skamaráti.

A odvtedy sa o seba navzájom starajú.

Mama sa posadila na posteľ a otvorila knihu. Ako vždy, začala na úplne prvej strane. „*Pre Lauru, moje vlastné malé dievčatko,*“ prečítala nežným hlasom. A potom začala s príbehom. „*Kde bolo, tam bolo, bol raz jeden malý biely poník, ktorý túžil po domove...*“

Laura zavrela oči a pri známych, upokojujúcich slovách sa usmiala. Na polceste medzi bdením a spánkom sa jej v hlave vyrojili plány na ďalší deň. Pôjdu na dražbu koní a poníkov! *Zajtra*

★ *Môj tajný jednorožec* ★

*o takomto čase, pomyslela si, budem mať svojho
vlastného poníka.*